

[Ib Christensen]

enkelt ikke, at det er et dagsordensforslag, der er på sin plads at stille i dag.

Jørgen Junior (UP):

Lad mig først sige, at hvad angår hovedindholdet af udenrigsministerens redegørelse, kan jeg tiltræde dette. Jeg kan i øvrigt tilslutte mig, hvad de fleste af de ikke-socialistiske partiers ordførere har sagt.

Jeg tager ordet i dag nærmest af to grunde. For det første vil jeg godt være med til at ønske Ronald Reagan velkommen som USAs næste præsident. Skiftet er i høj grad tiltrængt og skaber håb om, at der i den vestlige verden kan komme nogle ændringer, som er nødvendige, for at vi kan komme igennem på en acceptabel vis.

Jeg vil spørge regeringen i forbindelse med udenrigsministerens redegørelse: hvad mener man egentlig med, at når eller hvis SALT II opgives, vil regeringen tage sin stilling op til overvejelse? Er der noget indhold i denne lidt halvskjulte trussel?

Den anden og for mig afgørende grund til at tage ordet er den efter min opfattelse helt uanstændige og uacceptable måde, dette folketing og den danske befolkning bliver informeret på om forholdene og udviklingen i det sydlige Afrika. I den senere tid har vi hørt udenrigsministeren lægge sine synspunkter frem under en pressekonference. Disse er der tilsvarende redegjort for i et af de ugentlige oplysningsbreve til det udenrigspolitiske nævn, hvorved det kunne konstateres, at ministeren var blevet korrekt citeret i pressen. Dermed må det desværre fastslås, at de oplysninger, der er givet, delvis er direkte forkerte, delvis vildledende, delvis blot politisk enøjede. Det samme er ministerens afsluttende bemærkninger i dagens svar på forespørgslen om det samme forhold.

Jeg skal gerne under anden runde, hvis man er interesseret i det, præcisere, hvor der ligger helt konkrete fejl i de oplysninger, der er givet fra udenrigsministeriets side, og hvor der ligger en helt klar enøjethed.

Men hvad kan det så skyldes, for det kan jo ikke være bare for at genere andre mennesker, man gør den slags? Man kunne måske få et svar i Politiken i forgårs, hvor et stort billede blev vist, hvor ANC-lederen Oliver Tambo smilede saligt over vor egen danske udenrigsministers ømme omfavnelser. Hvis

det er fra ANC, udenrigsministeren får sine oplysninger om det sydlige Afrika, kan man måske forstå, at de er så ukorrekte, som tilfældet er. Jeg synes nok, man i den forbindelse må erindre om, at ANC har påtaget sig ansvaret ikke kun for terrorhandling som sprængningen af den olietank, som ministeren nævner, men også et regulært bankrøveri i Pretoria, hvor tre blev dræbt, heraf to kvinder. Også det hører med på rekordlisten hos Oliver Tampos organisation.

Men da ministeren i hvert tilfælde også modtager oplysninger fra den danske generalkonsul i Sydafrika, i Johannesburg, og ikke udelukkende fra ANC, kan jeg godt forstå, at ministeren ser lidt enøjet på det, hvis han udelukkende går efter de oplysninger, der kommer derfra. En nylig modtaget kopi var efter min opfattelse i den grad en ryglapperrapport, som afsenderen havde skrevet for at vise sin minister det, han ønsker at se. Ensidigheden må have været åbenlys for de mere erfarne embedsmænd i udenrigsministeriet.

I Sydafrika foregår som bekendt en omfattende debat i pressen, og der er stærkt delte meninger såvel blandt hvide som blandt farvede og sorte. Det er i øvrigt en debat, der viser en frihed, der ikke kendes i store dele af Afrika. Denne dialog bør den danske generalkonsul referere om, ikke kun viderebringe de vurderinger, der passer ind i hans eget ønskebillede, et ønskebillede, han måske skæver til, hvis det kan give en slags prædikat som en artig udsending, der siger de rigtige ting på det rigtige tidspunkt.

Men da billedet i det sydlige Afrika nu er så uhyre komplekst, synes jeg også, det må siges fra min side, at hr. Erhard Jakobsens rejse burde have været hilst velkommen. Den burde have været et eksempel til en slags efterfølgelse for andre danske regerings- og folketingsmedlemmer. Hr. Stinus var et typisk eksempel på, hvor stort behovet er for at få en rimelig oplysning.

Kan det måske ikke være ligegyldigt, om lille Danmark er lidt enøjet og lidt selvdestruktiv med vor politik over for det sydlige Afrika?

Vi har måske ikke den store indflydelse. Man kan måske sige, at emnet er lidt fjernt. Udenrigsministeren har heldigvis i det nære så få muligheder for at realisere ungdommens socialistiske drømme, og så kunne man